

Rüdiger Bertram
ilustrace Heribert Schulmeyer

COOLMAN

A JÁ

Brzy vyjde:

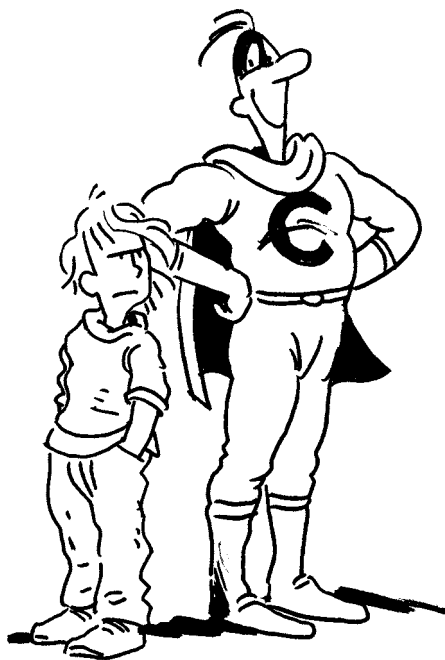
COOLMAN a já - Zachraň se, kdo můžeš

Rüdiger Bertram
ilustrace Heribert Schulmeyer

COOLMAN

A JÁ

komiksový román

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy
Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována ani šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Rüdiger Bertram
ilustrace Heribert Schulmeyer

COOLMAN A JÁ

TIRÁŽ TIŠTĚNÉ PUBLIKACE:

Vydala Grada Publishing, a.s.
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
www.grada.cz
jako svou 5458. publikaci

**Z německého originálu Coolman und ich (ISBN 978-3-7891-3185-1),
vydaného nakladatelstvím Verlag Friedrich Oetinger, Hamburg,
v roce 2010, přeložila Jana Bílková**

Ilustrace Heribert Schulmeyer
Odpovědná redaktorka Kateřina Klabanová
Sazba a zlom Antonín Plicka
Zpracování obálky Antonín Plicka
Počet stran 184
Vydání 1., 2014

Vytiskla tiskárna FINIDR s.r.o. Český Těšín

Title of the original German edition:

Coolman und ich

text by Rüdiger Bertram, illustrations by Heribert Schulmeyer

ISBN 978-3-7891-3185-1

© 2010 Verlag Friedrich Oetinger, Hamburg 2010

Czech edition © Grada Publishing, a.s., 2014

Cover Illustration © Heribert Schulmeyer

ISBN 978-80-247-4716-3

ELEKTRONICKÉ PUBLIKACE:

ISBN 978-80-247-9129-6 (ve formátu PDF)

ISBN 978-80-247-9130-2 (ve formátu EPUB)

Obsah

Tak tady nás máte - COOLMAN A JÁ	7
Všude dobře, doma nejlíp	19
Odhalení	32
School, sweet school	48
Na nákupu	63
Mejdan	79
Pryč, někam strašně daleko	96
Denně dobrý skutek	110
Cool parta	127
Ztracený ve skladu kostýmů	145
Žába, růže a tulipán	161
Ted' to teprve začíná!	177
O autorech	181

Mému synovi.

S poděkováním za tvůj smích a nápady.

1. kapitola

Tak tady nás máte - COOLMAN A JÁ

Představte si cestu. Vede strmě dolů z kopce jako lyžařský skokanský můstek. Na konci je malý park s rybníkem, který shora vypadá úplně maličký.

Máte to?

Prima.

Ted' si představte žlutý kontejner na tříděný odpad. Takový, co má dole čtyři gumová kolečka a je až po okraj plný nevymytých kelímků od jogurtu.

Vidíte to před sebou? Cítíte tu plíseň?

Skvěle. Tak ted' si ještě představte kluka, který vězí až po krk mezi těmi páchnoucími odpadky a ječí hlasitěji než vřešťan v pavilonu opic, protože ta zpropadená plastová rakev nemá brzdy a na strmé silnici se rozjíždí čím dál tím rychleji.

Dokážete si to představit?

Výborně, takže ted' už víte, kdo jsem. Říkají mi Káj a jsem kluk, který ted' v kontejneru na plasty křičí jako o život, protože nákladní auto jedoucí zprava brzdí teprve v po-

sledním okamžiku a vpředu už se přibližuje další křižovatka.

Až sem to pro vás byla hračka. Teď to ale bude těžší, protože v kontejneru nejsem sám.

Představte si vedle mě chlapíka s pelerínou a černou maskou na obličeji. Nechává se ovívat svištícím větrem a zdá se, že si to dokonce vychutnává.

A aby to bylo ještě složitější, v ruce drží červenou plastovou trubku, do níž fouká asi jako trubač u šesté kavalerie, která jede zachránit skupinu osadníků před tlupou Apačů na válečné stezce.

Smím vám ho představit? Ten chlapík vedle mě slyší na jméno COOLMAN a nejspíš mu ani trochu nezáleží na životě.

COOLMAN se ke mně přidal, když mi byly čtyři roky. Vidím ho jenom já, pro všechny ostatní je neviditelný, a je to tak lepší. Stačí, že mi život proměnil v nekonečný sled čím dál tím katastrofálnějších katastrof. A - kdo by to byl řekl - COOLMAN může i za to, že teď sedím v tom páchnoucím kontejneru a řítím se vstříc svému konci.

Dnešní den vlastně začal docela dobře. Pro mě je dobrý den tehdy, když proběhne bez větších ran osudu a COOLMAN o sobě nedává příliš vědět. Což spolu velmi úzce souvisí. A dnešní dopoledne probíhalo tak pohodově. Sluníčko svítilo, ve škole jsem se nijak nezesměšnil a taky COOLMAN se choval tiše a nenápadně. Nemá rád školu, stejně jako já. To je ale taky jediné, co nás spojuje.

Tři důvody, proč COOLMAN nemá rád školu:

1. Neumí počítat.
2. Neumí psát.
3. Během vyučování na něj nemám čas.

Tři důvody, proč nemám rád školu já:

1. Začíná příliš brzy.
2. Trvá příliš dlouho.

3. Téměř nikoho tam neznám, protože jsme se sem teprve nedávno přestěhovali.

No dobrá, COOLMAN má pravdu. S těmi lidmi, myslím, ne s výsledkem 45. Neznám tady opravdu nikoho, jinak bych neseděl v tomhle stupidním kontejneru. Kdybych znal ty dva kluky na lavičce před naší školou, byl bych zticha, když

mi nastavili nohu. Nebo bych se jim poníženě omluvil, že jsem o ně zakopl.

Mojí velkou chybou je, že většinou dám na COOLMANOVY rady.

„Až vyrostete, dovolím vám, abyste mi umyli porsche,“ řekl jsem, protože mi připadlo, že s ferrari bych trochu přeháněl.

Nevěděl jsem, že ti dva jsou nejhorší žáci ze školy. Nebezpeční sígři, kterým by člověk V ŽÁDNÉM PŘÍPADĚ neměl odporovat.

Abych to zkrátil: Ti dva mě chytili a po hlavě mě napřechovali do žlutého kontejneru a strčili na silnici. To bylo k vzteku, ale ještě ne znepokojující. Znepokojující bylo to, že naše škola leží úplně, ale úplně na kopci, který teď sjíždím šílenou rychlostí ve žlutém plastovém kabrioletu s tímhle šílencem.

První červenou na semaforu jsem přežil. Ale už se blíží další a je na něm zase červená. Zelenou vlnu jsem při mém štěstí ani nemohl očekávat. Nicméně je to poslední semafor, protože za ním už je park, a pokud to zvládnu až tam, mám alespoň nějakou šanci, že vylezu z kontejneru živý.

Pomaloučku jsem přišel na to, jak můžu kontejner řídit. Když sebou pořádně trhnu z rohu do rohu, poskočí i žluté žihadlo s odpadem mírně do strany. A to je opravdu třeba, protože musí předjet autíčko, které stojí na semaforu na červenou. Taktak to vyberu kolem nárazníku a podaří se mi prosmyknout se vpravo kolem něj. Když jsem v úrovni volantů, všimnu si, komu to auto patří. Za volantem sedí Maierová, naše učitelka. Vyjeveně na mě zírání, jako by právě předjela slona na bruslích.

Chci ji pozdravit, jenomže k tomu se už nedostanu, protože kolem ní prosvištím příliš rychle. Taktak jí stihnu pokynout. Maierová mi taky mávne, ale myslím, že to je jen zdvořil-

lostní reflex. Pak už zůstává daleko za mnou a já se musím soustředit na to, abych se živý dostal přes křižovatku. Vpravo vpředu se uvolňuje jedno z koleček. Není divu, kolečka jsou stavěna na to, aby se kontejner dal přesunout ze stanoviště k vozu svážejícímu odpad, a na nic víc. Pro závody Formule 1 je to konstrukce naprosto nevhodná a box, kde bych si mohl nechat vyměnit pneumatiky, taky není nikde v dohledu.

Navzdory poškozené pneumatice se několikrát vrhnu proti stěnám kontejneru, abych se vyhnul autům zprava i zleva. COOLMAN se snaží uvolnit nám cestu pomocí trubky. Jako kdyby to někdo slyšel! Trubku slyším jenom já a hluk, kterému COOLMAN říká hudba, taky nepřispívá k uvolnění situace. Spíš naopak. Je to tím, že COOLMAN jen málokdy trefí správný tón. A když už, tak jenom náhodou.

COOLMAN má rád špatné vtipy, ale to je mi v tu chvíli úplně jedno. Poslední křižovatka je za námi a já jsem ještě naživu. Hurá! JEŠTĚ JSEM NAŽIVU!

Ted' už se mi snad nemá co stát. Přede mnou leží park a s trochou štěstí se vozidlo na trávníku pomalu zastaví. Kontejner skutečně ztrácí na cestičce v parku na rychlosti. Otáčím se a dívám se zpátky na strmou silnici ke škole. Na křižovatkách ještě stojí několik aut a zaražení řidiči si nedovedou vysvětlit, co to před chvílí kolem nich projelo. Nedivil bych se, kdyby horká linka pro pozorování UFO byla v dalších hodinách permanentně obsazená.

Kontejner se teď už jen pomalu pohybuje po trávě směrem k rybníku. Hladinu pokrývá páchnoucí vrstva slizu, protože kachny se tu mačkají víc než slepice v drůbežárně. PRASK! Ten zvuk přichází zprava zepředu. Rozbité kolo vjelo do

+

králíčí nory a definitivně se porouchelo. V důsledku toho se kontejner pomalu nakloní na bok a celý svůj obsah, tedy mě a kelímky od jogurtu, vyplivne do zelené bažiny.

„Hej, hochu, co to tam děláš? Zbláznil ses!“ Na břehu stojí důchodce s károvanou čepicí na hlavě a pytlíkem krmení pro kachny v ruce a holí ukazuje na kelímky od jogurtu v rybníku. „To všechno zase uklidíš, hošánku, ale ať je to ráz naráz!“

Jenom přikývnu, protože dědula nevypadá na to, že by se mnou chtěl diskutovat o vině a nevině. Naštěstí mi voda sahá jenom po kolena. Brouzdám se slizem mezi kachnami a sbírám z hladiny plastový odpad.

Dědula neřekne po celou dobu ani slovo, ale zato COOLMAN neustále něco drmolí a vypráví mi, jak jednou vycedil z Atlantiku všechnu sůl a mořská voda pak byla sladká jako limonáda. Říká, že proti tomu není sběr kelímků od jogurtu vůbec nic. Zakrýt si oči nebo uši nepomáhá. To už jsem zkusil aspoň milionkrát. COOLMAN je tu pořád, nejde ho prostě vypnout jako televizi. COOLMAN je věčně v režimu stand-by.

Za čtvrt hodiny je práce hotová. Veškerý odpad se kupí čistě vymytý zase zpátky v kontejneru, který jsem z posledních sil vytáhl na břeh. Následujících deset minut mi trvá, než zjistím, odkud pochází to zvláštní štěbetání.

Teprve když všechnen odpad znovu vyházím ven, objevím heboučké káčátko, které zabloudilo do plastové rakve a samo se nemůže dostat ven. Vedle stojí dědula s holí a ani se nehne. V předchozím životě určitě dozíral na otroky na bavlníkové plantáži. Ne že bych opravdu věřil na převtělování. Ale třeba COOLMAN: V minulém životě jsem se musel něčeho dopustit, když jsem v tom současném dostal za trest COOLMANA. Třeba jsem byl Drakula, Frankensteinovo monstrum nebo jiná obluda.

Vyčerpaně se vleču na louku a svalím se do trávy a prachu, aby mi mokré věci na sluníčku uschly.

„Hej, hochu! Na trávník je vstup zakázán! Ale už at' jsi pryč, a ráz naráz!“ křičí převtělený dozorce a ukazuje na trávníček jen o trochu větší než ručník. „Válet se můžeš támhle!“

Unaveně se zvedám a ploužím se směrem, kam ukazuje holí. Konečně klid. Ležím na zádech a mžourám do slunce. Dokonce i COOLMAN vedle mě je zticha a vychutnává si teplé paprsky.

Když mlčí, vlastně to není vůbec tak špatné.

Co mluví pro něho:

1. Nikdy nejsem sám.
- 2.
- 3.

K bodu 2 a 3 mě určitě později ještě něco napadne. Ale než si tu najdu kamarády, je tu COOLMAN, abych si měl s kým povídat. A to je přece jen něco.

No, tak alespoň většinou.

Po pěti minutách slunce zakryje mračno. Krátce nato se spustí liják. Déšť do mě bubnuje, ale to je mi jedno, protože jsem tak jako tak promáčený až na kost. Kromě toho má tahle bouřka i tu výhodu, že si nemusím lámat hlavu, jak doma rodičům vysvětlit, proč se vracím domů jako zmoklá slepice.

